

Mons. ThLic. Dominik Jaroslav Duka, OP, sa narodil 26. apríla 1943. Jeho staršia sestra zomrela krátko po pôrode, po ňom sa narodila ešte mladšia dcéra Eva. Jaroslav vyrastal v rodine vojaka z povolania, ktorý v roku 1944 odišiel do Anglicka, kde bojoval do konca vojny v československej zahraničnej armáde. Mamička Anna Duková bola útla a zbožná žena. Otec bol ako vojak Royal Air France odsúdený v 50. rokoch. Jaroslav po maturite na gymnáziu podal prihlášku do Litoměřic na teologickú fakultu, ale nebol prijatý. Vyučil sa v Škodovke ZVU za strojného zámočníka a tri roky potom absolvoval v rokoch 1962-1964 vojenskú základnú službu v Trnave. Tá preňho znamenala nielen objavenie Slovenska, ale aj slovenskej cirkvi. Sám na toto obdobie spomína ako na šťastné. Pracoval na ošetrovni. Po vojne sa pokúsil opäť o prijatie do kňazského seminára, ale znovu neúspešne. V roku 1965 sa po odvolaní dostal do Litoměřic na bohosloveckú fakultu. V roku 1968 bol Jaroslav Duka prijatý do tajného noviciátu dominikánskeho rádu. Tajný bol preto, lebo v tom čase boli všetky rády likvidované. Jaroslav Duka prijal rehoľné meno Dominik. Po kňazskej vysviacke koncom 60. rokov sa dostal do pohraničia na významné západočeské pútnické miesto Chlum svaté Máří pri Sokolove. V tej dobe sa tam konali púte, na ne prichádzalo viac ako 15 000 sudetských Nemcov, ktorí odtiaľ museli po vojne odísť. To bolo možné iba v uvoľnenom období roku 1968, potom sa hranice uzavreli. Ďalším pastoračným miestom bol Jáchymov a Nové Mitrovce. Štátna moc sa usilovala odobrať mu štátny súhlas na výkon kňazského povolania. Dominik Duka bol preložený do Plzne, kde mu oznámili, že na základe straty dôvery mu bol štátny súhlas odobratý. Bolo mu oznámené, že musí pracovať v priemysle. A tak sa na dlhých 15 rokov stal rysovačom v plzenskej Škodovke. Okrem práce mal na starosti prípravu novicov, v roku 1981 sa kvôli zlému vplyvu na mládež dostal do väzenia v Plzni, kde bol v jednej cele s Václavom Havlom. V roku 1986 bol Dominik Duka vymenovaný za provinciála Československej dominikánskej provincie a bol ním až do roku 1998. Po novembri 1989 bol predsedom Konferencie vyšších rehoľných predstavených v ČR. Prednášal ako odborný asistent biblistiku na Teologickej univerzite Palackého v Olomouci a v rokoch 1990 až 1998 bol členom Akreditačnej komisie pri vláde ČR. V roku 1998 bol pápežom Jánom Pavlom II vymenovaný za královohradeckého biskupa. Mal blízko k Václavovi Havlovi aj k Václavovi Klausovi. V roku 2010 bol menovaný za pražského arcibiskupa a v tom istom roku sa stal predsedom Českej biskupskej konferencie. V knihe od Pavla Veselého, ktorá má názov Dominik Duka je podtitul Moderný a obľúbený, čo iste vystihuje osobnosť kardinála Duku. O cirkvi povedal: „Pokiaľ nechceme byť automatom na svadby alebo krsty, musíme sa stať dôveryhodnými ľuďmi, za ktorými ostatní prichádzajú, keď majú bolesť a trápenie“. O majetku povedal: „Cirkev tu nie je pre majetok...Cirkev potrebuje mať majetok, pretože sme ľudia, preto, aby sme mali posteľ, stôl a stoličku, musíme mať teplo a svetlo, aby sme mohli čítať. Dnes mi k tomu kňazi povedia, že ešte musia mať vozidlo, aby mohli obchádzať farnosti.....“ 6. januára 2012

Svätý otec Benedikt XVI. oznámil, že Dominik Duka bude 18. februára 2012 menovaný kardinálom.

Kardinál Duka bol iniciátorom českého prekladu Jeruzalemskej biblie, tvoreného od roku 1980, a spolu s Františkom X. Halasom aj hlavným prekladateľom. V tradíciách dominikánskej spirituality sa vyprofiloval ako teológ a plodný cirkevný spisovateľ, najmä v odbore biblistiky. Ako šéfredaktor sa výrazne podieľal na vydávaní dominikánskej revue pre teológiu, duchovný život a kultúru Salve. Za svoje ciele označil uzavretie medzinárodnej zmluvy s Vatikánom, ďalej aby cirkev viac oslovovala mladých a aby dohoda o majetkovom vyrovnaní štátu a cirkvi bola v prospech celej spoločnosti, a tým ádom aj v prospech cirkví a náboženských spoločností. Kardinál Duka je tak v poradí už tretím, pôvodne královohradeckým biskupom, ktorý prijal svätolazarský kríž a patronát nad duchovným pôsobením rádu v Českej republike, no po prvýkrát v dejinách s pôsobnosťou pre priorstvá a komendy po celom svete. Pri príležitosti svojej investitúry vyzdvihol predovšetkým obeť, ktorú svätolazarskí rytieri priniesli počas Druhej svetovej vojny, či v dobe komunistickej perzekúcie, kedy viacerí rádoví členovia podstúpili mučenie a smrť v koncentračných a pracovných táboroch.

Jeho mottom je:

„ Úkolem doby je být pevnými, ale ne tvrdými. Umět říkat pravdu s láskou."

„Úlohou doby je byť pevní, ale nie tvrdí. Vedieť hovoriť pravdu s láskou .